

[Bomholt.]

ning efter at have skildret de planøkonomiske Linier sagde, at hvis Udviklingen gik i den Retning ude i Europa, maatte ogsaa Danmark til sin Tid gaa ind i de nødvendige Forhandlinger og søge at tilpasse sig den nye Tilstand. Og til Slut understregede han stærkt, at de enkelte Landes Selvstændighed, deres Sprog, Forfatning og nationale Indretninger fortsat maatte bestaa, en aandelig eller politisk Omstilling af de enkelte Folk var ikke alene ufornøden, men ogsaa skadelig for Samarbejdet.

Jeg tror, at den højtærede Udenrigsminister vil give mig Ret i, at der er udenrigsministerielle Erklæringer og statsministerielle Erklæringer vedrørende udenrigspolitiske Spørgsmaal, der ikke skal læses som Kærestebreve eller Søndagsprædikener, men skal læses paa en noget anden Maade, og den, der med det rette Sind og den rette Forstaaelse læser Staunings Tale fra den paagældende Lejlighed, holdende Tidsbaggrunden i Betragtning, vil komme til et andet Resultat.

Med Hensyn til Samlingsbestræbelserne hævdede det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, at de kommunistiske Medlemmer ikke kunde faa Indflydelse paa Opstillingen af Kandidater til Folketinget, og bl. a. derfor maatte Samlingen bryde. Der blev fra socialdemokratisk Side tilbudt otte Mandater. Kommunisterne drømmer efter Sigende om at faa 35 Mandater. Nu skal det altsaa vise sig, om de faar Drømmen opfyldt. Skulde vi virkelig have haft omgaaende opslidende Fraktionskampe i vore politiske Afdelinger mellem sammensluttede kommunistisk Mindretal og socialdemokratisk Flertal? Skulde vi straks være gaaet ud i en saadan opslidende Kamp? Jeg kan ikke se rettere, end at det vilde være fuldkommen urigtigt.

Der var en Ting, som det ærede Medlem ikke sagde noget som helst til. Det var mine Ord om Leninismen. Jeg kan ikke tænke mig, at der med Hensyn til Lenin som russisk Statsmand hersker nogen Forskel i Bedømmelsen mellem det ærede Medlem og mig, men Spørgsmaalet er: Staar det ærede Medlem fortsat paa Leninismens Grundlag? Har det ærede Medlem brudt med Leninismen, den Leninisme, der holder paa Proletariatets Diktatur og holder paa Vaabnens Anvendelse i den politiske Kamp? Nu har det ærede Medlem endelig en Chance til klart og tydeligt at tage Afstand fra denne Leninisme og dermed vise, om han er Demokrat eller ej.

I øvrigt kun dette: jeg tror, at den

Tid, der nu kommer, ligesom Tiden efter 1918 vil give de brede Folkelag og de frisindede Grupper i Befolkningen store Muligheder for Fremskridt, men Forudsætningen for, at det kan ske, er Samling, Enighed, ikke mindst inden for Arbejderbevægelsen. Tiden er nu til store Fremskridt, og det er Arbejderne selv, der skal afgøre, om disse Fremskridt skal komme. De afgør det derigennem, at de tilslutter sig det socialdemokratiske Parti, tilslutter sig de gamle Faner, kender virkelig deres Ansvar.

Kristen Amby: Nej, saa vist er Tiden ikke til nu at gaa ind i en dybere Debat om de mange Ting; det kunde være fristende at tale ud om. I en vis Forstand er det jo i alt Fald for mit Vedkommende ogsaa gjort lettere derved, at baade den højtærede Udenrigsminister, den højtærede Forsvarsminister og den højtærede Handelsminister hver for sig har svaret paa en hel Del af det, som jeg ellers maatte føle mig forpligtet til at svare paa. Jeg tænker i saa Henseende særlig paa den højtærede Udenrigsministers Svar til det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram og den højtærede Forsvarsministers Svar til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard. Jeg har ikke mere at sige til det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, før det ærede Medlem har svaret paa den højtærede Udenrigsministers ganske koncise Spørgsmaal: Hvem er de Personer, som det ærede Medlem hentydede til?

Til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard blot den Bemærkning: Intet skulde jeg hellere se end Spørgsmaalet om Landets Forsvar, det, som det ærede Medlem altid kalder Militærspørgsmaalet, virkelig taget ud af den politiske Debat, ikke mere en Kastebold mellem de politiske Partier; men det forekommer mig rigtignok, at det er det ærede Medlem og hans Parti, der med deres Udtalelser rundt om i Bladene, med deres Forsøg paa Mistæneliggørelse i Dag over for den højtærede Forsvarsminister og den Gerning, han nu udøver, bruger dette Spørgsmaal som en Kastebold. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fisker i rørte Vande ved, at mange Bedsteborgere naturligvis i Dag ryster paa Hovedet over de mange store Udgifter, og naar Tallet 400 Millioner blev nævnt, uden Sammenhæng med nogen Virkelighed, saa er det tydeligt, hvorfor det nævntes. Det skal gøre sin Virkning, som det ofte i fordums Dage gjorde sin Virkning, naar man nævnte, at Forsvaret i Danmark daglig kostede lige saa meget, som en dansk Bondegaard kostede. Man bliver forstemt, ærede Medlem, naar